

EESTI SKAUT

№ 1

27. OKTOOBER 1934

XIV AASTAKÄIK

VÄLJAANDJA: EESTI SKAUTIDE
MALEVA PEASTAAP

TOIMETUS: Vastutav toimetaja: N.
KANN. Tegevtoimetaja H. TARI.

Talitseja: V. SUIGUSSAAR

Toimetuse liikmed: R. TREU, H.
MICHELSON ja E. JÕGI.

TOIMETUSE JA TALITUSE

AADRESS: Tallinn, Vabaduse 2.

Ilmub aastas 8 numbrit. Aastakäik
kr. 1.50. Üksiknumber 20 senti.

II üleilmeline Roverskautide laager Rootsis.

Teine üleilmeline rovermoot peetakse Rootsis, Inarös 1935. a. suvel 29. juulist 5. aug. Inarö on saar mis asub 40 klm. Stokholmist eemal, kuid alalises ühenduses bussidega. Laagri ajaks seatakse sisse ka laevaühendus.

Saarel on väga huvitav maastik ilusate metsade ja mägedega ning heade supelus võimalustega. Rootsi roverskautidid on õnnelikud, et neil on suur au vastuvõtta palju häid sõpru. Ehkki neid on küll ainult vähe, üle tuhande tahavad nad sõbraliku vastuvõtu teha 10 tuhandele külalisele.

Laagri juhatus.

Rupresident Lord Baden Powell, kes võtab ka isiklikult osa suurest roverite kogumisest.

Juhatusse kuuluvad:

Prints Gustav Adolf Rootsi sk.-president.
Hubert Martin Rahvusvah. büroo sekret.
Kolonel Walton Inglise roversk. vanem.
Major Ebbe Lieberath Rootsi sk. vanem.
H. Gedergren Rootsi N.M.K.Ü. sk. vanem.
R. Larsson Rootsi N. T. O. sk. vanem.
S. Thiel Rootsi rahvusvah. sekretär.

Laagri juht on praegu veel lahtine.

Address Scoutcentrum

Drottningatan 90. STOCKHOLM
Sweden.

Osavõtt ja jaotus

Soovitavaks peetakse 35 roverlisi üksusi ühes juhiga millistele gruppidele on ka ettenähtud laagriplatsid.

Laager on jaotatud 3 alllaagri, rahvused on paigutatud laagris vaheldamisi. Laagrist võtab osa 4000—5000 roverskauti.

Laagri kava.

29. juulil kohale jõudmine.
30. „ ametlik avamine.
31. „ laagritööd, rännakud, laevasõidud, sport, ujumine.

1,2 aug. sama.

3. „ roversk. konverents roverjuhtid.
  4. „ VIII üleilmlise konverentsi delegaatide külaskäik ja jumalateenistus.
  5. „ laagri lõpp ja Stokholmi sõit.
- Laagri ajal on ettenähtud suur üldine lõkketuli ja all laagrites iga öhtu omavaheline lõkke öhtu.

Stokholmi vaatlemine

Pärast laagrit on elamise eest hoolitsetud Stokholmis (laagri tasu eest) kaheks päevaks öökorter ja söök.

Kaks päeva on ettenähtud ilusa Stokholmi ja tema ümbruse vaatamiseks kuhu sõidetakse bussidel ja laeval.

Linnas on kuninga loss, kirikud vaatamisväärsed: moodsad ehitused, rae-koda ühes loomaaia, kontsertmaja jne.

Laagri tasu

Laagri tasu 40 Rootsi krooni s. o. umbes E kr. 40.—. Sinna on juurde arvatud Stokholmist laagri sõit ja tagasi, elamine laagris, rännakul, 2 päevaks elamine Stokholmis ja ringsõidud laeval ja bussil. Meil tuleb juurde arvata sõit Stokholmi ja tagasi, milline summa on aga praegu lahtine.

Laagri keel.

Laagri ametlik keel on rootsi, inglise, prantsuse ja saksa.

Sõit raudteel.

Kõigil laagrist osavõtjail on 50% hinnaalandus Rootsi raudteedel. Nii maksab hinnaalandusega sõit üks ots Göteborg—Stokholm . . . . Kr. 9,75 (Oslo) Charlottenburg—Stokholm „ 8,60

Varustus.

Elamiseks peavad üksusel ühes olema telgid ja keedunõud.

Edaspidiseid, täpsemaid informatsioone Rootsi rooverite laagri kohta talve poole. V. B.

SISU: II üleilmeline roverskautide laager Rootsis. / Algavaks tööhoajaks. / Skm R. Treu 10 a. skautjuht. / Mõttetud küsimused. / Esimene kiri poegadele. / Üksikasju „Meriskaut“ nr. 4 hukkumisest. / Teateid.

Algavaks tööhooajaks.

Möödus jälle mitmekesine ja huviküllane suvi. Elasime üle rida ilusaid laagripäevi, meeleolurikkaid matke ja palju muid ilusaid sündmusi välielus. Üle saja Eesti poisi — said kaasa elada meeleoluküllast ja õpetlikku naaberriigi suurlaagrit. Rõõmustav, et viimasest just rohkearvuliselt meie juhtide pere võttis osa. Peale kõigi muu said juhid seal tundma õppida mitte üksnes meie naaberriigi skaute, vaid ka palju teisi rahvaste esitajaid — sealjuures niipalju kui see meile võimalikuks osutus, saime propageerida Eestit. Mul oli häameel veel hiljem kahe-nädalisel seal viibimisel — kuulda, et meie poisid olid olnud tublid ja vahvad. Ja liialdamatult öeldult seda ka meie poisid olid — meid sidus naaberriigi suurlaagris tõsine skaudi vaim ja tahe, näidata, et Eesti skautlus ei ole viimasel kohal.

Kuid möödunud suvi andis veel rohkem. Kolm meie vanemat juhti leidsid võimaluse juurde õppida skaudi tarkust neist riikest, — kus skautlusele rohkem tähelepanu suunitud ja seetõttu ka rohkem arenemisvõimalusi antud. Kindlasti saadud muljed ja teadmised ei jää vaid neile kolmele vaid rakendatakse meil skaudi ellu — meie skaudi perre.

Meie skaudi peres on valitsenud hää vaim, meie töö on olnud intensiivne — kuid siinjuures üheks suuremaks puuduseks olnud, et seda vaimu ja intensiivsust ei ole õigeaegselt ärakasutatud — ja meie töö üksusis on kannud juhuslikku ilmet — kartes tööd. Kui mitte iga üksus, siis kindlasti iga maleva on seni läinud ise teed. — On puudunud kes tööd oleks suuninud ja koordineerinud, — nii, et ta ei oleks hüplevaks lavaks olnud.

Oleks aeg, et meie sellest olukorrast kõige kiiremal ajal üle saaksime. — Üks tee oleks kindlasti see kui meie tsentrum — peastaap vastavalt kõveneks — ja seal oleks isik kellele peale saaks panna just neid ülesandeid — millest meie seni puudust oleme tunnud. Pean mainima seni paari aasta vältel katsetatud üldjuhtide instituut ei ole täitnud neid ülesandeid. Tõsi! Skautluse ala üldjuht oma ringkirjade ja käsu-kirjadega on katsetanud seda tühjust täita — kuid kahjuks on need jäänud liiga ühekülgsesks, — mis vast tingitud ka sellest, et skautluse ala üldjuhil — peastaabi eemaloleku tõttu ei ole võimalik olnud viimasega pidevat kontakti luua. Isiklikult oleksin sealt poolt just näinud näpunäiteid — ühe kui teise tegevuse jaoks — kas või tegevuse kava

koostamiseks — rääkimata juhtide ettevalmistamisest ja nende kasvatamisest tema poolt suunitud kavade järgi. Kas ei ole olukord praegu nii, et peaaegu iga maleva isemoodi valmistab ette oma juhte — mõni kes õpetab neile hästi skaudi eksami tarkusi, teised jälle I järgu eksami piires — kolmandad vast ei oska üldse midagi teha ja nii ta on! Oleme aastakoosolekul — kui need read on meie ees — ja ma tahan uskuda, et seal ühises vaimus — leiame ka ühise tee kuis neist üle saada. Eesti skautide peres on veel tuld — vaimustust ja töötahet — tarbekorral ka kannatust — ja nende omadustega astume vastu uuele tegevuse aastale, rõõmsalt ja naeratades!

Rich. Treu,
skautmaster.

Skm. R. Treu 10 a. skautjuht.

Kes meist ei tunne skm. Treud? Kindlasti iga hundipoeg ja skaut, mitte ainult Tallinnast, vaid kogu Eesti skautpere tunneb teda. Kõik aga ei teagi, et ta on pool eluaega skaut olnud ja 4. okt. s. a. mõõdus 10 a. mil ta esmakordselt valiti skautjuhiks.

Kümme aastat harilikus elus on lühike aeg, kuid meie skautide peres, mille vanadus küünib vaid 17 aastani, on vähe selliseid, tubli skautpraktikaga juhte kui seda on skautmaster Richard Treu. Tema on kaasaelanud kogu meie skautluse arenemise ja kaasaaidanud kõigis meie üleriiklikes üritusis. Malevas näeme teda päevast päeva töötamas skautluse kasuks ja heakäekäiguks. Kümne aastaseid juubeleid on palju, kuid siin tuleb teha vahet teenistuse ja skautluse vabatahtliku tööga. Juhtinud ja tegutsenud on tema oma igapäevase töö kõrval, pühendades kogu oma vaba aja skautlusele. Skautjuhi töö ei ole kerge kus juhil tuleb poisse kasvatada ja majanduslisi raskusi võita, sest need ülesanded lasuvad Tallinna malevas noorte õlgadel.

Ainukene tänu sellise töö eest on rahuldustunne kordaläinud tegevusperioodi üle. Teadmine, et skautlus on hää noorte kasvatusline organisatsioon, tiivustab tööle, kuigi mõnikord on kuulda nurinat mõne väikese vea puhul. Skm. Treul on jätkunud püsivust juhtida malevat ja rühma vaatamata raskustele, mis juhiametile omased.

Toome siinkohal ära lühikese ülevaate skm. Treu teenistuskäigu üle.

Skaudivks astus tema 20. I 1920. a. Enne seda aga oli Vene ajal lühikest aega hundipojaks.

30. IV 22. asutas II rühma juurde „Jääkaru“ salga ja jääb seda juhtima.

4. X 24. valiti II rühma juhiks, millisel kohal ta olnud tänapäevani.

20. IX 28. valiti maleva abi juhiks.

16. III 30. võtab vastu malevajuhi kohused ja neid on ta kannud tänaseni.

Skaudi arenemise astme on teinud läbi täiel määral, nii sooritas ta kõik skaudi järgueksamid.

1926. a. aitas kaasa „Tallinna skaudi“ ilmumisele.

1929. a. peale tegutseb „Eesti skaudi“ toimetuses, olles järjekindel hää kaastöeline ja toimetuse liige.

Peale selle on tema võtnud osa kõigist üleriiklikest ettevõttest: suurlaagrist, aastakoosolekutest, spordi päevadest üleilmlisest suurlaagrist Ungaris, Läti suurlaagrist jne.

Möödunud suvel lõpetas Lätis Gillwell'i kursuste praktilise osa.

Energilise ja hoolsa töö eest on annetatud temale 1926. a. emapäeval hoolsusmärk, 1928. a. emapäeval ülendatakse nooremskautmatriks, 1929. a. — saab teenetediplomi, 1930. a. — teenetemärgi ja 1932. a. jüripäeval ühendati skautmatriks peale väitekirja „Roverskautlus“ kaitsmist skm. kogu ees. Möödunud suvel Läti suurlaagris annetati temale Läti valge liilia.

Pildil skm. Richard Treu Tallinna Skautide Malevajuhi kohal.

Meie juhi skm. Richard Treu kümnendal aastapäeval soovime temale palju jõudu ja püsivust edaspidiseks skautliseks tööks ja loodame teda veel kaua näha töötamas meie juhtide peres kasvava eduga skautluse ja isamaa kasuks.

V. B.

Mõttetud küsimused.

Hiljuti seisin kino eesruumis. Tuli kaua oodata vaba kohta. Kui ma selle siiski lõpuks sain, küsis üks tuttav, kes minust kaks rida eespool istus: „kas saite koha?“ Mida oskab inimene sellele küsimusele vastata. Olin palutud ühte suuremasse seltskonda. Tuleb keegi minu juurde: „Tere õhtust, olete ka siin?“ Kui vastasin eitavalt, oli ta väga haavunud. Küllastasin ühte ärisõp-

ra, oli hirmus vihane, kui ma tilkuvana tema kontorisse astusin küsis ta: „Kas väljas sajab.“ — „Ei, enne kui astusin siia sisse, seisin paar minutit veetoru all.“ Meie ärist ei tulnud midagi välja. Halvatujuliselt istusin kohvikus, mul oli punane nina ja ma jõin punshi. Äkki aevastasin nii kõvasti, et kõik inimesed mulle ehmunult otsa vaatasid. Hirmus piinlik. Vaevalt sain end kogu-

da, kui uuesti aevastasin nii et koore oma kohvilt ära puhusin. Siis küsib mu naaber: „Teil on nohu?“ — „Ei, tuulerõged.“ Õnneks sumbutas uus aevastus minu vastuse, muidu oleks võinud kahevõitluse väljakutse järgneda. Õhtul: heitsin just voodi, küsib mu naine: „Kas magad juba?“ — „Ja, laps.“ Kaheksa päeva pärast olin jälle poisimees. Väljudes kell kaksteist õösel teatrist, küsib minu lahutatud naise-sõbratar: „Olite ka sees?“ — „Ei, väljas.“ Meie ei tereta enam üksteist. Tahtsin sõita koju, seisin juba tramm-i trepil. Trammiesikus seisis tuttav härra: „Olete ka veel üleval?“ — „Ei, magan juba ammu!“ Hüppasin maha ja läksin jala. Kui asi nii edasi läheb, pole mul kahe nädala pärast enam ühtegi sõpra ega tuttavat. Kodus ootab mind toatüdruk: „Oo, armuline härra on ka juba kodu?“ — „Ei, tulen alles tunni aja pärast.“ Vastust ootamata põgenesin oma tuppa. Vaevalt ununud ärkan hirmsa kärgatuse peale kõrvaltoast. Mul on nimelt allüüriknik. Mõtlesin, et ta lasi ennast maha — mine tea meie aegseid inimesi, — jooksin tema tuppa. Näen, ta seisab keset tuba, jalge ees minu ainukese hiina vaasi killud. Vaevalt mind näinud küsib ta: „Kas äratasin teid unest?“ Kus sellega, magan nagu karu oma koopas. Aga kui ma ärkan, ütlen teile jalamaid korteri üles!“ Sel õöl magasin rahutult. Hommikul toob mu donna mulle hommikusöögi. „So, siin on kohvi!“ — „Pagan võtaks, näen ju, et see pole metallist surnukirst.“ Ta lahkus mu teenistusest ja ma otsustasin, et võtan nüüd endale kurtumma tüdruku. Parajasti kui tahan kodunt lahkuda, helistab mulle sõber: „Hallo, tere hommikut! Olete veel kodus?“ — „Ei, ma saabun alles tuleval nädalal.“ Kröks! Jälle üks tuttav vähem. Enne lõunat pean minema hambaarsti juurde. Istun siis ta kabinettis, suus kaks aparati: üks, mis ei lase suud kinni panna, ja teine, mis puurib hammast. Puurimine on taevalik. Eriti meeldiv tunne on, kui puur vahetevahel närvi puudutab. Silmad jooksevad vett, olen minestamas, ja seal küsib arst: „Na, kas teeb haiget.“

Oo, püha õllekott, ja sellele ei või korralikult vastata: „Ei, härra doktor, mitte sugugi. Puurige kõiki teisi hambaid ka.“ Et veidi toibuda, läksin sauna. Ühe tushi all seisab mu vana onu, kellelt loodan saada midagi päranduseks. Nähes mind, tormab ta minu juurde: „Hallo, mis sa siin teed.“ — „Mina ostan endale saapaid.“ — „Mis? Oled sa peast segane?“ — „Mina mitte, armas onu.“ Pärandusega oli siis lugu lõppenud. Pole viga, mul on veel üks onu pärandusega, ja veel kaunis suurega. Lähen külastan teda. Ta on voodis. Vaene mees, ainult kompress hoiab teda veel koos. Mõni minut hiljem tormab teine pärija tuppa: „Joosep, oled sa haige?“ Ei saa pidada oma keelt: „Kuidas sa selle peale tuled? Ta lamab nalja pärast voodis.“ Onu Joosep arvas, et olen liig terava keelega. See ei lõpe hästi. Armas taevas, kus elavad küll inimesed, kellel pole tarvidust esitada rumalaid küsimusi. Õhtul helistasin oma sõbratarile ja me läksime üksikusse parki. Vaatamata jahedale õhtule, istusime tühjale pingile. Kena laps tahtis just suu avada. „Armsaim,“ ütlesin talle, „kui mind armastad, ära esita täna mulle ühtegi küsimust, parem suudle mind!“ Ja nii see juhtuski. Äkki nagu maaseest, ilmus üks mees meie ette, tõstis viisakalt kübarat ja ütles: „Vabandage, kas ma segasin?“ Armas härra, kuidas te selle peale tulete? Segada? Ei tule mõttesegi. Meie just teid ootasime.“ Tekkis väike rüsellemine. Minu tütarlaps põgenes. Ja varsti ilmus üks uudishimuline kordnik, kes tundis huvi meie nimele vastu. Rahuldanud seadusesilma teadusehimu, jooksin järele oma põgenenud kaunitarile. Vaevalt temani jõudnud, komisitasin ja lendasin ninali terves oma pikikus. Otse vastu seitsmekandilist kivi, peaga muidugi. „Aaaai,“ mõmisesin mina, ja samas küsib see armas, hea laps: „Armsaim, kas said haiget?“ Harilikult pole ma ebaviisakas, eriti õrnama soo vastu, aga sel momendil ütlesin ma vist midagi ebaharilikku tütarlapselle, sest nüüd pole mul enam ka sõbratari.

Esimene kiri poegadele.

Hall Hunt.

Kaunis kava tagasi, kaugel India sügavais metsis luusis ringi suur tiiger sihiga otsida endale midagi hamba alla.

Ta sattus kohta, kus keegi puuraiuja oma perega oli leidnud puhkepaiga. Tiiger mõtles, et oleks päris häa õhtusöök olnud magajast mehest — kuid vahest veel parem pisikesest poisikesest, kes puhkas tema kõrval.

Kuigi ta oli suur ja vägev, ometi kartis ta relvastatud inimesi.

Ta roomas ligemale lõkktulele, kogu aeg silmaspidades oma ohvrit, ta ei märganud kuhu pani omad kapid ja tagajärg oli, et astus tuliste sütele. valu sundis teda karjatama —, sööbijad ärkasid ja ta pidi sama näljaselt põgenema.

Väike poiss tahtes end peita, põgenes pöösaisse, kus kohtus suure halli hundiga. Kuid hunt oli häa ja sõbralik. Nähes, et laps teda ei karda, võttis ta selle õrnalt lõugade vahele nagu koer tite ja viis teda mitte kaugel asuvasse koopasse. Seal hundi ema võttis hoolitsemise lapse üle enda peale ja võttis tema vastu oma perre.

Varsti Tabaki, see oli keegi šakal, läks tiigri juurde, keda kutsuti Hansuks, ja ütles: „Tiigri härra, ma tean, kus on väike poiss, ja kui sa tahad teda hukata, ma jutustan sulle, kus võid teda leida. Kuid selle eest anna temast ka mulle mõni väike tükike söögiks. Laps on väikeses koopas, kalju all.“

Šakal on vastik ja vilets loom, kes ootab, et teised loomad peavad jahti ja tapavad, kuid ise kargleb ringi ning lepib jätistega.

Hans läks koopa suu juurde, ja kuna see oli liiga väike, et tema keha sisse mahuks — pistis ta sinna vaid oma pea. Hall hunt seda teadis ja sugugi ei kartnud teda.

Hunt ütles, et ta läheks minema ja püüaks ise omale toitu — mitte aga ei tule teiste käest ära võtma, mida nad püüdnud on: ta ei tohi üle astuda džungli seadusist, mis ütlevad, ükski loom ei tohi tappa inimest, kuna see kutsuks välja inimeste poolt massilise röövjahipidamise, mis oleks hukatuseks kogu džungli elanikkonnale.

Hans vihaselt karjus, tahtes seega hirmutada, hunti ja ähvardas, et ta seda meele peab. Hundi-ema läks vahele käskides tiigrit minna oma töö juurde, tema ise hoolitsetavat lapse eest ja kui see suuremaks saab, ühel heal päeval võib see hukata Hansu, kui ta mõistlik ei ole.

Nii poiss jäi huntide juurde ja kasvab nii kui nende pere liige. Nad kutsusid teda Maugliks ja õpetasid talle kõiki džungli tarkusi. Hiljem võeti teda kaasa ka kõigi huntide peakoosolekule, mis peti kuskil kaljul.

Enne aga kui ta võis võtta osa nende nõupidamisest, tuli temal põhjalikult õppida kõiki džungli tarkusi. Ta pidi õppima roomama, luurama, tähelepanematult lignema oma saagile j.m. Kõige pealt lasti temal jahti pidada.

Kui esialgu teised hundid jahipidamisel olid tal veel abiiks, siis hiljem pidi ta tegutsema täiesti omal käel, kui ei tahtnud surra nalga.

Ta pani oma osavuse mängu lindude ja väikeste loomade juures, kuid hiljem nägi, et sarnane vaev teda ei toida. Tahes tahtmata ta pidi õppima osavamaks ja julgemaks.

Kui ta ei oleks tahtnud kõiki seda tarkust õppida, ta oleks jäänud nalga. Ta toit onenes temast endast.

Sama on lugu ka poisiga, kes tahab saada skaudiiks. Tal tuleb kõigepealt õppida kõiki skautide tarkusi skautidelt, loomulikult alates pisikesega, sest alles viimaste omamisega saab asuda suurte juurde.

Ka temal tuleb olla töökas ja osav mängudes ja harjutusis. Tuleb harjutada iseendal, et võiks eluteed samumuda tubli poisina. Mängud ja harjutused on esimesed poisil elusammud. Et see oleks edukas, tuleb õppida kõiki,

mis võiks sellele kaasa aidata. Tulemused olenevad poisist — sinust endast.

Karja hunt, juht, on sinul abiks. See pärast väike hundu ole kärmas ja hoolas. Ole sama kui Maugli, kes õppis hoolega. Hiljem skaudi elus oma tarkust täiendajad ja sa näed, et suudad juba midagi korda saata.

Sinu esimesed sammud hundi elus.

Kui hundikari koguneb džunglis, siis Akela — vana hunt — võtab aset ringi keskel ja kari istub tema ümber. Sama teevad ka meie karjad. Ring on nii suur, et teie kõik mahute istuma ja kui teie hunt ilmub, siis teete tema ilmulisel vägeva tervituse.

Mida teie ka ei teeks, nii pea kui kuulete hüüdu „kari, kari, kari!“, kohe katkestate oma tegevuse ja moodustate hundipoegade ringi. Kui hüütakse aga „kari!“ (ükskord), see tähendab tähelepanu“, mille peale tuleb katkestada tegevus, tähelepanu suunata hüüdja poole. Katsugu järgmisel koondusel, kas suudate seda täita. Kui suudate selle esimese pisisammu täita, siis võite julged olla, et teil on jõudu järgmisteks sammudeks. Siinjuures teile üks suur saladus. Teist on leib kui kiirelt karja hunt võib teile uusi tarkusi näidata. Kui siis esimese pisisammu jätate kahe silma vahele, siis hunt ei saa edasi minna, ta arvab, et olete rumalad ja hakkab teile õpetama, seletama uuesti otasast peale. Millal sel viisil jõuame uudiste juurde?

Ärge arvake, et kirjutan teile seda oma peast. Ei, olen seda ise oma turjal tunda saanud. Kui olin teiesugune, olime ka igavesed mõrtsumehed, tahtsime sealjuures, et karja hunt meile näitaks uusi skaudi tarkusi. Kord, kui ta ütles, teist endist, poisid, olenevad uued tarkused“ — siis kuidagi ei saanud sellest aru, kui pesavana, kes oli ime vahva poiss, leiutas tarkuse. Ju see tarkus oli õige lühike, nõudis vaid meie juhi tähelepanemist.

Ja sellest päevast, mil avastasime selle tarkuse, läks meie hundipoegade elu palju huvitavamalt. Iga koondusega saime kuulda uusi ja seni tundmatuid skaudi tarkusi. Sama võib juhtuda ka teiega, väikesed sõbrad, kui olete hoolsad ja tähelepanelikud — siis tagajärgi näete ise. Katsetage!

„Hundipoeg.“

Hundipoegadeks nimetatakse noori skaute, kes veel ei ole nii vanad, et võiksid astuda skautrühma. Mispärast? Sellepärast, et hundipoeg on noor hunt. Skaute kutsutakse „huntideks“ — mille pärast noored skaudid hundipoegadeks. Teame palju rahvaid, kes elavad metsades, suurtes džunglites. Ka skaudid armastavad viibida looduses ning seal elada, mispärast Bi-Pii on meile võtnud need nimetused. Džungli rahvas on igati vahva, püüdlük, tark ja visa. Neil on rasked katsed enne kui võetaks vastu oma suguharu täieõiglikuks liikmeks. Juba eelmisist „E. Sk.“ teame tühte säärast katset „zulu“ poisist, kes kuu kuni kaks peab üksipäini metsas enda eest olema, oma eest hoolitsema jm.

Sääraseid vahvaid poisse ja mehi austatakse seal aanimedega, nagu „Hall hunt“, „Must hunt“, „Suur hunt“ jne. — nii näeme üldiselt seal hunt on auni.

Ja et meie skaudid tõelikult võiksid kanda hundi nime, samuti teie, väikesed pojad — väärikselt hundipoja nime kanda, selleks peame palju õppima ja töötama. Meil on hundi nime saamine palju kergem kui zulu poistel, kuid vaatamata sellele on meil ikkagi liiga vähe poisse, kes kõlbulikud oleksid hundi nimele. Kuid iga aastaga ikka ja ikka tuleb meile hunte juurde ja mõne aasta pärast, siis kui juba teie astute huntideks, võib meil palju hunte olla.

Vaatame siis veidi lähemalt, millised nõuded on meie huntide vastu.

Ta peab olema aus, viisakas ja sõnakuulelik. Austama oma riiki ja vanemaid. Julge, vahva ja terve. Rõõmus. Alati abivalmis, kelle esimeseks mõtteks on kaasinimesed, mitte ise. Kes oskab enda eest hoolitseda, võib ööbida igas olukorras ja valmistada endale toitu. Leiab teed igas olukorras ning suudab selle kaudu sammuda parema tuleviku poole. Kes on alati rõõmus ega heida ialgi meelt. Niisugused on meie hundi nõuded.

Ja teile, mu väikesed sõbrad, soovitsin hundipoegadena pisi harjutustega end ette valmistada, et saaksite tublikeks huntideks. Et võiksite siis ka tõelikult näidata, et olete tublid hundid. Seks pidage meeles oma hüüdsõna ja „Saage paremaks!“

Üksikasju „Meriskaut“ nr. 4 hukkumisest.

„Meriskaut“ nr. 4 oli 4 pingiline 6,17 m. pikk ja 1,86 m. lai purjepaat, kandis kuni 12 inimest ja hoiti alal Kallasdamas üüripaatide silla veeres, sil-lavahi hoole all. Nimetatud purjepaadi juhtimise luba oli neljal meriskaudil: nsmk Siivo'l, II jsk Koort'il, II jsk Kuldkepp'il ja II jsk R. Stuppel'il.

R. Stuppel oli kaitseväes sundaja ära-teeninud 23 a. meriskaut, kes mereväes teenides oli õppinud sõude- ja purje-paadi käsitamist, ning seetõttu omas loa paadisõitudeks tema juhtimisel, kuigi ta rühmas korraldatud paadijuhtide kursust polnud lõpetanud.

Teisel suvistepühäl 21. mail s. a. valitses merel 4—5 palliline maa tuul, mis lubas eeldada küllaldast julgeole-kut nimetatud paadiga sõites. Olgu muu-seas tähendatud et samal aja olid 7 skauti teel Soomest koju „Meriskaut“ nr. 2-ga. Meriskaudid kogunesid mere-randa üsna juhuslikult ja nendega selt-sis veel 2 gaid algajat. Mingit kindlat sõidusihti polnud ja otsustati teha liht-salt lõbusõit. Osavõtjais osutusid gd. I. Krikman, A. Pertman, R. Stuppel, Muru, J. Aasik, G. Aasik, Pehme ja Multer. Alul asus paati juhtima nmsk Muru. Jõudes rannast kaugemale V. Patarei kohale asus juhtima R. Stuppel, sest siin oli tuul tugevam ning lained suuremad sest valitses maatuul. Kõsiti veel tütarlastelt järele kas sõita edasi või pöörata tagasi. Et aga paat istus parajalt vees ja et lained polnud maa-tuule tõttu kuigi suured, siis otsustati sõita edasi. Kuni ootamatult poom tuu-le poolt teisele poole paisati, paat kül-jeli kallutati. Vesi tungis paati ja sees-olijad hüppasid vette. Poomi ülelõmiste tõttu purunes üks vahtidest ja seetõttu eraldus mast paadist jäädes ainult staa-ki pidi paadi külge. Esimeses tuhinas püüdis igaüks end päästa ja toetada paadile. Kuni paat oli võtnud enamvä-hem kindla seisu ja teiste tegevust jäl-gida suudeti, olid: R. Stuppel ja I. Krikman jäljetult kadunud, kuna Pert-man toetus paadi läheduses ujuvale mas-

tile. J. Aasik käskis teda tugevamini kinni hoida, mis peale see käed risti ümber masti pani. Nii kestis see um-bes 5 minutit. Külma vee tõttu kaotas Pertman kinnihoidmise võime ja vajus põhja. Et poiste seisukord endil krii-tiline, ei sõandanud keegi appi minna ja nii ligidal ta polnud et oleks käega ai-tama ulatanud. Siis pööras ennast paat korra ja oleks peaaegu veel ühe ohvri nõudnud, kuid järelejäanud parem ujuja G. Aasik suutis allavajuvat Muru veel väljatõmmata. Peale paadi ümbermine-kut hakkasid poisid kooris karjuma, kuid nähes, et see ei aita — loobuti sellest ja jäidi ootama Soome poolt tulevat aurikut. Appiruttavate kalurite tulekut ei märgatud enne nende ligiole-kut. Kalurid tõmbasid järelejäanud 5 meriskauti üksahaaval veest välja. Kelle nad paati tõstsid see lamama jäi. Ka-lurid peatusid kohapeal veel natuke aega ja sõitsid siis Kalaranda, kutsu-sid Punase Risti auto ja toimetasid pois-id haigemajja. Meriskaut Pehme seisu-kord oli kõige raskest, haiglas massee-riti teda tublisti.

Õnnetuse kaasateinutest oli Stuppel 23 aastat vana hää võimleja ja ujuja. J. Aasik 19 aastat vana, oskas vähe uju-da, G. Aasik 17 aastat, oskas hästi uju-da. Pehme 16 a. ei osanud ujuda. Mul-ter 15 a. oskas ujuda. Muru ja Krikman 14 aastat kumbki ei osanud ujuda.

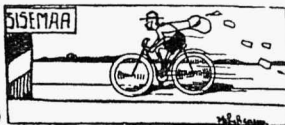
Kõige enam imestama paneb R. Stup-peli uppumine, kuna oli jõuküllane uju-da oskaja meriskaut. Tema arvatavaks uppumise põhjuseks peetakse — appi-tõttamist Krikman'ile kes temast nii õnnetult kinni haaras, et koos abitult põhja vajusid, enne kui kaaslastel või-malust oli neil näha.

Tallinna meriskautide II rühma skau-did leinavad kaua oma kadunud sõpra. Sest Stuppel oli tubli meriskaut ja hää sõber oma seltsilistele. Tema armsaim laul „Laev viistades lendab läbi lai-nete“ kuulutati tema mälestuslauluks. Lauldes seda laulu tuletavad meriskau-did meelde oma hukkunud kaaslast.

TEATEK

Kiri metsikust läänest kõigile skautvendadele.

On juba vist aasta mööda, kui viimati „Eesti Skaudi“ veergudelt lugesite sõnumeid läänlastest, kuid egas selles pikas ajavahemikus läänlased ise nii väga süüdlased ei olegi, viga seisis päämiselt ju selles, et me vaesekeised siin metsikus läänes kõigi püüete peale vaatamata ei teadnudki, et „Eesti Skaut“ möödunud talvel ilmus. Alles suvel ühel ilusal päeval mõni õnneseen sai korraga terve sületäie „Eesti Skaudi“ numbraid asitöendistena tema korralikust ilmumisest, paljud tellijad jäid aga sellestki üllatusest ilma.

Kuid olgu nüüd sellega kuis ta on, seekord pidin aga kirjutama mida me siin metsikus läänes teeme ja kuidas elame.

Meie juures Haapsalu malevas on üle 100 poisi kes tammuvad skautluse radadel ja pere suureneb järjekindlalt. Nii on aasta jooksul kaks uut rühma asutatud, teine neist maal — Ridalas ja lähemal ajal on loota veel paari maarühma asutamist. Ja suvel — noh loomulikult laagerdati. Paralepa rand rõkkes terve nädal hundude ülemeelikuses ja skautide hõigetes ja külalised aina käisid ja imestasid skautide toredat elu mändide mühinas ja lainete kohinas.

Viletsamaks ähvardas asi kujuneda sügisel. Nimelt tuli Jõe Heintsil hull mõte pähe, pistis hõlmad vöö vahele ja läks „pädagookiks“ õppima. Ja ega sellega üksi jäänud — terve kari vanemaid tublisid juhte pühkisid lähemaks või pikemaks ajaks Haapsalu tolmu jalgelt, siirdudes, kes ülikooli, kes kaitseväkke, kes mujale. Siiski kõige hullumaks olukord ei kujunenud, ainult „raekoja sikendäril“ alias — malevajuhil master Vikstenil tuleb laiskust nahast välja ajada, mis vaheajal kui abilisi oli rohkesti, nahasse oli jõudnud pugeada. Muuseas too raekoda kujuneb Haapsalus skautluse kantsiks — linna- pea dr. H. Alver on värske maleva vanem, linnasekretär Viksten — maleva juht, linnanõunik Pealu — ühe rühma vanem jne. Kuid hääd toob see monopol — skautide kodu, mis linnavalitsuselt tasuda kasutada, remonteeriti tä-

navu sügisel viimase poolt nii uhkeks, et ära ei tunnegi endist kodu ja ka muidu on tunda linnaisade avitavat kätt.

Praegu töötavad lääne poisid tugevasti. Aastakoosoleku eeltööde juures ja juhtidekogu, või nagu teda harilikult nimetatakse „naasede kolleegium“ peab igal esmaspäeval kolme öökulli vigvamis „sitsungeid“ raskete probleemide lahendamiseks, kuid kõiki neid teiste malevate kolleege väärilt vastu võtta. No elame, eks edaspidi pajatame pikemalt. Loodame, et vana tubli „Eesti Skaut“ meid saabuval talvel lääne rannalt suudab üles leida.

Seniks nägemiseni,
Lääne ridadetegija.

Tallinna malevast.

Suvi möödus aktiivse töö tähe all. Täis rõhk pandi naaberriigi suurlaagri peale, mille tagajärjel sealt võeti osa päris rohkearvulisel — koos oma orkestriga. 5 skauti sooritasid sinna koguni jala matka, neist neli isegi tagasi kodulinna.

Õige pea peale suurlaagrit 5 skauti sooritasid pikema matka jalgrattail mööda kodumaad. Kahe nädaline matk oli väga huvitav ja õpetlik.

Jalgsi matkad olid rohkearvulised. Kokkuvõtt veel ei ole sündinud — kuna tänava hinnatakse ka matka päevikuid.

Laagrid üksusis sündisid täna veidi vähem — mis tingitud, et maleva korraldas tänava üldlaagri.

Sügisene spordipäev haaras paljusid maleva liikmeid. Esikohale tuli XV rühm 106 punktiga, teisele kohale XI rühm 93 punktiga, kolmandaks IV rühm 64 punktiga.

Ujumisvõistlused olid päris elavad, kuna osa võttis peale 35 skauti. Esikohale tuli VIII rühm 16 punktiga, teisele kohale XI r. 15 p., kolmandale kohale XII r. 9 p. Samuti sõudevõistlused kus võistlesid 6 rühma, esikohale tuli II merirühm, teisele kohale VIII r. kolmandale kohale XI r.

Iga-aastaseks suursündmuseks on maleva poolt korraldatavad Halli — hun-

di võistlused. Tänavustel võistlustel oli sisse kombiinitud palju uusi nõkse — samuti tehniliselt hästi ettevalmistatud — millepärast pakkusid võistlejaile palju huvi. Võistlustel oli väljas peale 100 liikme, 9 võistleja rühmitusega. Konkurents oli väga tugev, esikohale tuli II rühm 116 p., teisele kohale XV r. 102 p., kolmandale k. IV rühm 93,5 p.

Tallinna maleva III merirühm

jaotati osakondadeks elukoha järele. Linna („Viking“) osakonna juhiks II jsk. A. Koort, „Kopli“ juhiks II jsk. F. Kuldkepp hülgepoegade juhiks II jsk. R. Leevet. Rühma üldjuhiks nskm. E. Siivo.

Auvanemateks Valiti Veeteede valitsuse direktor dipl. ins. E. Avik ja Pikalaenu-panga president P. Öpik. Rühma vanemaks Tallinna Sadama abikapten Pahl. Instruktorid: mereväe v. a. o V. Laud, skm. H. Tari ja A. Ibikus.

Rühmas töötati välja kavad eeloleval talvel ja suvel peetavate kursuste jaoks, kus omatakse juhtnõore 1. sõupaadi, 2. ligisõidupurjekaadi ja 3. kaugesõidupurjekaadi käsitamiseks.

Rühma paatide järjekorra number oli kord 4, kuid praegu on järel vaid „Meriskaut“ Nr. 2. „Meriskaut“ Nr. 1. hävis ankrus alles Naissaare all, „Meriskaut“ Nr. 3 sai põletismaterjalina maha müüdüd, „Meriskaut“ Nr. 4 hukkus merel nõudes ohvriks 3 inimest.

Rühma navigatsiooni hooajaks arvatakse ajavahemik 15. maist 15. sept. Iga meriskaut kes kõik ühe navigatsiooni sõidud kaasa teinud, loetakse navigatsiooni meriskaudiks.

Jahtklubi jahtkaptenite kursustele otustas rühm saata 5 skauti.

Ettekatsetatud sõit Rootsi jäi ära, kuna paadi ümberehitamisega ei jõutud tarvilikuks ajaks valmis. Selle asemel tehti kaks sõitu Soome. Kevadel 7 poisiga nskm. Siivo ja sügisel 6 skaudiga instr. Ibikuse juhtimisel.

Hukkunud meriskaudi R. Stuppel'i matust peeti 21. oktoobril s. a. merel õnnetuse kohal, kus heideti pärgi tema suure ja külmale hauale. F. K.

Hukkunute merimatus.

Kuna kevadel 21. mail s. a. meriskautide purjekaadiga hukkunud meriskauti R. Stuppel'it ega gaidalgajaid Ira Krikman'i ja Asta Pertman'i meri välja ei andnud, toimetati nende matmist merel aurik „Sekstandiga“. Selleks kogus umbes 50 liikmeline matjate hulk kella 2 ajaks sadamasse. Merel valitses samasihiline ja tugevam tuul kui õnnetuse päeval. Õnnetusekohal peatudes võtsid laevalael jonele merekaitseleidiu ja II merirühma liikmed. Laeva lipp lasti poolde masti. Kuna õpetaja Kuusik isiklikult ei saanud aja puudusel ilmuda, siis volitas ta selleks maleva majandusjuhi A. Peikeli, kelle juhtimisel lauldi „Ligemal Jumal sul“ ja kes pidas lühikese kuid selle eest tuumaka jumalateenistuse, ning andis töösti hukkunute vanemaile. Seejärele andis skm. H. Tari lühikese kokkuvõtte õnnetuse käigu kohta. Esimesena heitsid pärjad ja ütlesid mälestussõnu hukkunute omaksed, siis „Skaudi Sõprade Seltsi“, Tallinna skautide ja gaidide nimel hr. E. Tohver. Sellele järgnesid kaks pärga meriskautidelt, siis N.M.K.Ü. Kalevi Klubilt ning lõpuks kaasoõppureilt kunsttööstuskooli õpila-silt.

Laev hakkas liikuma R. Stuppel'i mälestuslaulu „Laev vilistades lendab läbi lainete“ helide saatel III merirühmalt. Kell 4 p.l. peatus laev juba Tallinna sadamas. Õeldi veel viimseid sõnu omakstele, ning asuti koduteele.

Skm. R. Treu 10 aastat skautjuht.

6 okt. s. a. korraldati tema auks aktus Punase Risti saalis, millest võttis osa arvurikas skaut- ja gaidpere, ning millelt ei puudunud isegi hra. peavanem min. Kann, maleva auvanem hra. ministri abi Maddisson, maleva vanem hra. major Koik ja rühmade vanemad. Saal oli austajaid tungil täis.

Aktuse avas malevanem hra. Koik, millele järgnes lühike ülevaade tema 10. a. tegevusest ja tervitused — sõnas, kirjas lähedalt ja kaugelt.

Tervitades hra. peavanem seadis skm. Treud kui energilist ja tublit töömeest eeskujuks kõigile skautidele.

Hra. Maddisson tõi tervitusi Eesti Punase Risti peavalitsuselt.

Lõppsõna anti päevakangelasele, kes tänas austuseavalduste ja rohkesti saabunud kingituste eest. V. B.

Pärnu hundu teine kari Hu-ha-ha oma suure perega hu-ha-ha

II Hundipoegade kari Pärnus, see pikikeste elurõõmsate kahejalgsete hundipoegade koondis on küll ainult kaks aastat vana, kuid ta on nii paljugi elumuresid näinud ja murranguid läbi elanud. Kuid ikkagi kostab seal rõõmus hundihulgumine ja poiste naer, vile ja rõõmulaul.

Kord oli karjas juba liikmeid seitsmekümne ümber, kuid siis poolitati kari ja juba kolmandat kuud töötab kari täiesti oma ette, 26-liikmelise pois-tesalgaga, kuid see salk on hää, kõik väljavalitud hundid. Ja nad on tragid! Käisid suve läbi matkadel, küll ükski, küll karjaga, õppisid ära uue mängu — madalpalli ja „possutavad“ nüüd kogu aeg seda mängida. Võistlevad selles teiste karjadega ja võidavad. Ka käisid me poisid laagris, kus õieti said laagrielu maitseda ja ette kujutada, et nad on Riia jamboreel, kus nende juht viibis. Nüüd korraldab hunt karjas ühe ja kahe kõrva eksami kursusi, millest võtab peaaegu terve kari osa. Poiste mõte on — emadepäevaks kõik praegused hellkõpad ja ühe kõrva mehed kahe kõrva meesteks ja algajad ühe kõrva „loomakesteks“. Koondusi peetakse nüüd igal esmapäeval Pärnu Linna Tütarlaste Keskkoolis, kuhu meie poisid vist saavadki ühe klassi — päris omale. On ju lahke härra direktor Georg Kõösel suur skaudisõber ja mis veel kõige tähtsam — meie vana hunt. 444 44 II hundipoegade kari Pärnus. Ta tegi meile hiljuti suure kingituse — kinkis paksu albumi nahkkõites, kuhu iga poiss peab midagi sisse „sehkendama“ või „kriiteldama“ ja peale selle veel oma pildi kleepima. Huvitava alana on karjas praegu punktide võistlus pesade vahel. „Hunt“ ja „rebane“ on koledas heitluses, kuid väike „öö-kull“ lendab alati võistluse tippu ja vaata järsku võidabki.

Kuid meie karjast ei teata ükski mitte oma poiste seas vaid ka malevas.

On ju karja hunt Raul Oja maleva adjutant ja karja hundipojad on valmis oma juhti igatpidi aitama, olles alati valmis sideteenistuseks. Ja mis meid kõiki rõõmustab on see, et karjast IV pesa vana Paul Laev võitis maleva individuaalse vormikandmise võistluse ja

maleva staabis nurgakaunistamise võistlusel tuli meje kari kolmandale kohale.

Töötame edasi täie auruga, võttes oma juhtsõnaks „saa paremaks“ ja püüame ka tõesti paremaks saada, et olla kasulik kaasinimesele, aus olla ja enast igatpidi arendada. Paari kuu pärast kõlab jälle hüüd: „... oma suure perega“.

Hunt Roy.

„Musta Luige suguharu“ teeb Paadremaal ajalugu.

Arusaadav, et „Musta Luige suguharu“ asub „Metsikus läänes“ — Pärnumaa piiri ääres, sest ega mujal niisuguseid nimesid pole, kui seda on Läänes.

Suguharu asutati 30. detsembril 33. a. kuuluvusega Pärnu skautide maleva alla. Kogu selle aja kestel on skautrühm avaldanud energilist tegevust kohapääl.

25—26 augustil oli rühm laagris, mis õnnestus hästi, olgugi et see oli esimene laager, mida poisid läbi elanud.

Rühma kuulub kolm elujõulist salka, üks neist on „hundude“ pesa. Paadremaa skautvägi (ühes arvatud ka hundud) on 20 liikmeline. Rühmanem hr. P. Aljango, rj. Al. Koikson, r. aj. Vold. Norberg, sj. Aug. Martinson, sj. Aug. Tolly ja pesavana H. Rubin.

Kui skautrühm asutati, siis kohapäälne rahvas ei rääkinudki muud, kui üksnes skaudi-poistest, nende lühikestest pükstest ja kõigest muust, mis ühenduses skautlusega. Aga kui asutati „hundude“ pesa, siis olid peremehed hirmu täis ja valvasid hoolega lambaid, et „hundud“ neile liiga ei teeks. Nende kartus oli asjata, sest „hundud“ ei murdnud lambaid ega kedagi. Need on üldse teistsugused „hundipojad“, nagu see võib olla üksnes „metsikus Läänes“.

*

Rühma peost 7. X. 34 võtsid osa Pärnu gaidide ja skautide juhid, kes esinesid ettekannetega. Meie väikene pere — rühm — sai juurde samal päeval ka täieõiguslikke skaute, kes andsid rühma pidulikult koondusel oma pühaliku töotuse.

*

Ka tüdrukud on selle ilusa ja õilsa mängu — skautluse — väärtusest aru saanud ja teevad ettevalmistusi gaidrühma asutamiseks Paadremaale.

Ja siis kui on asutatud gald-rühm, sammume meie nendega käsikäes mänguleval teel edasi — elule vastu.

— Rebane —

Lõikeid Võru malevast.

Rõnga linna skaudid on suures palavikus — Haapsalu palavik. Ikka oma 10—12 skauti, 1—2 gaidi ja S. S. S. liikme viime Haapsalu. Miks siis nii palju? Eks ole, Rakveres leppisime kokku, et 1935. a. tuleb aastakoosolek pidamisele Võrus. Selleks siis on tarvis Haapsalus teha äratõmbeid. Meie S. S. S. prouake sed käivad juba plaanidega ringi, kuidas ja mis teha selleks ajaks. Fakt on ja jääb, et tuleval aastal sügisel oleme kõik skaudipoisid rõngalinnas koos Teistsugust juttu ja plaane ei maksa kellelgi ajadagi. Iga skaut juba varakult hakaku harjutama mäe otsa ronimist. Viime kõiki, meie kodumaa kõrgema mäe „Munamäe“ otsa Säält saavad Tallinnlased näha Oleviste kiriku torni, Haapsalu skaudid oma mudaravilaid, Tartlased Emajõe, Narvalased oma kuivanud koske, Viljandlased oma kuulsaid lossi varemeid. See on suur kasu Võru tulekust, oled aastakoosolekul, saad järeelvalvata kas malevas kõik korras, harjutad jalamuskliid, hingad Schveitsi mägestiku õhku — eks!

Võru maleva kannatas ka kevadise torni käes, kaotasime oma energilisema maleva vanema hra kolonel J. Rummeli, kes asus elama Tallinna. Suve lõpul tabas uus torm, meie maleva päalik ltn. R. Uus arvas paremaks kolida Peteri. Nii olid meie kaotused suured.

Mis meie suvel tegime? Sai olud laagris, millest isegi kolm Tallinna malevast osa võtsid. Meile oli laager vahva ja õpetlik, aga tea neid päällinna mehi, mis nemad provintsilinna laagri kohta rääkisid.

Samal ajal oli ka Värskas lõuna-eesti suurlaager, sinna jäi meil minemata. Järjekorras pressis päälle Võru linna 150. a. juubeli laulupidu. Juba hommiku vara pressisime lipp seljas, gaid pere, S. S. S. prouakeste ja härradega sabas „Juudi pargi“ poole s. o. linna piiripunkti, et vastu võtta laulupeole saabuvat meie päävanemat hra N. Kann. Ootame, ootame, skaut on kannatlik, kuni viimaks keegi hilineja ütleb ükskõikselt: „herra päävanem oli juba eila õhtul Kandle alas peol“.

Tegime küll plaani, et sõidutame hra päävanema teiselt poolt linnast välja ja siis uuesti linna, et saaksime pidada oma uhke vastuvõtu ära. Seda ma ka ei tea kuhu gaidid need toredad roosid panid, mis pidid pr. ja hra Kann'ile annetatama.

Laulupeo rongikäigu ajal spaleeris saime päävanemat siiski näha, kes muidu ei tunnud, siis sellest, et hra päävanem tervitas meid kolme sõrme ülestõstmisega.

Suve lõpul pidas Võru oma 150. a. juubelit. Sellest paraadist ja rongikäigust võtsid skaudipoisid ja gaidid osa. Jälle ei puudunud need kolm Tallinna vahvat skauti, meie ridadest.

Millegipärast mõõdunud suvel armastad skaudipoisid matkajad Võrus peatada. Küll oli Tallinna malevast, kes löid end pikemaks ajaks anku, küll Narvast, Rakverest, Viljandist, Peterist, Valgast. Palju neid, kes käisid ingognito.

Sai käidud Võru meestel Läti suurlaagris ka, tervelt kolm skauti.

Oleme ruumide kriisist ka üle, esialgu saime N. M. K. Ühingult 2 tuba, siis rover-skaudid üürisid juurde veel 2 tuba, Praegu oleme nelja toa omanikud ja üüri võttis ka S. S. S. oma kanda.

Kevadel Jüripäeval käis Tartust üldjuht ka Võrut külastamas. Kus poisid kohe omavahel panid kokku ja töid ära pool korvi pooleliitriisi ning tegid uhked liigid. Pärast kui läks jutt ladusamaks, rääkis üldjuht, et tema malevas olnud mees, kes jäänud nende pooleliitriilistest vinti. Meie küll ei jäänud, lõpuks tuli välja, et pudelites oli Tammulavesi segatud kibemid ajava gaasiga. Ah so! tol päeval löödi Võru malevas esimene master ka, too väljavalitu oli Borka — õigem küll n.-skm. B. Tamm. Kui salaja kuulata ja mõnel hing hapu, siis räägitakse, et Borka olevat väga kihvt eksamineerija. Peab ju olema ka, masteri aukraad väljateenida.

Mõni aeg tagasi sai „kodus“ peetud talvise töö sisseõnnistamiseks omapärane „muinasjutu-õhtu“. Oli tõesti muinasjutuline. Dekoraatorid I jsk. F. Leepin, roverid A. Roose ja K. Assor olid ruumid muutnud nii, et keegi ei uskunud, et on kinnistes ruumides. Suupisted põrandal, teevesi auras masinatega samuti põrandal, istuda tuli ka põrandal. Naljahambaks, vigurimeheks ja kõnemeheks oli kohal Valgast skm. A. Kasak.

Talvine tööhooaeg on käimas, malevas on 4 skautrühma, 1 hundipoegade kari ja Rover-klubi. Maleva päällikuks on I jsk. A. Anderson, abiks n.-skm. B. Tamm, sekretäriks II jsk. K. Soosaar.

Nägemiseni Haapsalus.

Mints.

Pärnu rannikult.

Esmalt väikesi õiendusi ja kõveruste õgvendusi. Pärnu skaudid kavatsesid kevadel mõndagi ja informeerisid sellest ka „Eesti Skauti“. Kuid viimased numbrid ilmusid alles sügisel ja nii on nr. 7/8 võetud meie tuleviku kavatsusi sündinud tõsiasjadena.

Seega: 22—28. juunini ei korraldatud Sakala poistega ühist laagrit.

*

Läti jamboreelt tuldi tagasi rohke teadmiste tagavaraga ja skautlikult karastatuna. Laager tõstis meeleolu ja juba oodatakse järgmise aasta Soomesõitu.

*

6. augustil valiti uueks malevajuhiks meie lugupeetud skaudisõber hra. Victor Krull, abiks I j. sk. Albert Reikso, majandusjuhiks I jsk. Endel Jaakson, sekretäriks I jsk. Anton Korisson ja staabi juurde eriülesannetega I jsk. Mihkel Martinson.

*

11. augustil mindi „Reidu“ õisele jalutuskäigule. Üheks ööks jätkus laagrilõbu ja -meeleolu õige rohkesti ning magamisest polnud juttugi.

*

Alates 19. augustist on malevas kibe-
dad võistlused „eeskujuliku rühma“ nimele. Võitja saab jüripäeval suure siidise lipu, kohustusega töötada edasi edise intensiivsusega, sest muidu võetakse temalt võidumärk ja samuti nimetus „eeskujulik rühm“.

Praegu juhib võistlust 585 punktiga merirühm „Hai“, tema jälgedes on 233 punktiga I rühm, järgnevad I merirühm 165, II rühm 63, Paardemaa rühm 36 ja Sindi rühm 0 punktiga. Võistlus jätkub.

*

28., 30. ja 31. augustil toimusid malevas rühmade-vahelised spordivõistlused. Võitjaks osutus ülekaalukalt I rühm. Teisele kohale trügis merirühm „Hai“ ja kolmandaks Sindi skautrühm.

*

9. septembril lõpetasid Pärnu gaidid, skaudid ja hundipojad oma suvise tegevuse, võttes osa noorte tänujumalateenistusest ning hiljem minnes õhisele jalutuskäigule. Jalutuskäigu lõppedes tuletas meelde malevavanem hr. Pulma skautide-hundipoegade kohustusi koolitöös, samuti skautlikkus elus ja soovis kõigile jätkuvat tööhoogu.

*

15. septembril lõppesid ajaloolises tornis, meie staabi ruumes, nurkade kaunistamise võistlused. Võitja tiitli jagas merirühm „Hai“ I rühmaga, esimene tuli esikohale ilu poolest, teine rühm puhtskautlikkuse poolest. II koha jagasid II ja I merirühm, III-le kohale tulid II karja hundid.

*

Esmakordselt antakse meil välja maleva ühist kuukirja. Ta on ettenähtud ühes eksemplaris ja esimene number ilmub I oktoobriks I merirühma juubelinumbrina.

*

Rõõmuga kuulevad Pärnu skaudid ja hundipojad, et meie energiline juht major A. Koik siirdudes Tallinna, jätkab sääl oma skautlikku tööd. Jõudu ja tervist hüüab talle Pärnu skautpere.

Naljad.

„Ütle ema, kas kalad ka magavad.“

Ema: „Nähtavasti. Milleks muidu oleks jõe säng olemas.“

Parajam aeg.

Õpetaja: (koolis) „Noh, Juss, millal on kõige parem aeg valminud õunu puult maha võtta.“

Väike Juss: „Siis, kui kindel oled, et aedniku koer ahelas on.“

Koolis.

Õpetaja: „Millest sa tunned, et see lind siin vares on?“

Juss: „Pildil on ju nimi all.“

Šoti anekdoot.

Šotlastest räägitakse alati, et nad hirmus raha ahned olevat. Korra kuulis mr. Mac Neel oma kontoris suurt kära. Kähku haaras ta revolvri ja astus kontoris, sääl nägi ta kuidas keegi „massuurikas“ tema rahakapi kallal muukis. Šotlane hüüdis: „Käed ülesse!“ Massuurikas aga ei kaotanud julgust ja küsis: „Palju teie sellest ilusast revolvrast nõuate?“ „Kaks naela,“ vastas šotlane. „Hea küll, siin on raha,“ ütles massuurikas, võttis revolvri ja käsutas mr. Mac Neeli oma rahakappi avama.

VIII Aastakoosoleku kava:

28. oktoobril, 1934. a.

- Kl. 11—12 Registreerimine, eine.
- 12—14.30 **Avamiskoosolek.**
- 1) Lääne sk. mal. vanema dr. H. Alver'i tervitussõnad.
  - 2) Vaimulik osa.
  - 3) Peavanema kõne.
  - 4) Tervitused.
  - 5) Koosoleku rakendus.
  - 6) Aruanded.
  - 7) Läbirääkimised aruannete üle.
- 14.30—16 Lõunavaheaeg, linnaga tutvumine, pildistus.
- 16—18 **I Töökoosolek.**
- 1) Referaat. Skm. R. Treu: „Meie lähemaid ülesandeid“.
  - 2) Läbirääkimised referaadi üle.
- 18—19 Jumalateenistus, Haapsalu Gaidide Maleva lipu õnnistamine.
- 19—20 Õhtusöök.
- 20—23 **Pidu.**

29. oktoobril, 1934. a.

- Kl. 8—12 Mitmesugused erikoosolekud.
- 12—14 **II Töökoosolek.**
- 1) Referaadid. Skm. V. Suigusaar: „Skautlus ja rahvuslikkus“. Skm. A. Grönberg: „Skautlus isamaa teenistuses“.
  - 2) Läbirääkimised referaatide üle.
- 14—16 Lõunavaheaeg.
- 16—18 **III Töökoosolek.**
- 1) Referaadid. Skm. H. Roos ja skm. E. Jõgi: „Hundipoeglus“.
  - 2) Läbirääkimised referaatide üle.
  - 3) Resolutsioonid.
  - 4) Koosoleku lõpetamine.
- 18—19 Õhtusöök — erikoosolekud.
- 19—21 Koosviibimine ettekannetega.

21. mail 1934. Õnnetu surma läbi lahkunud

gd. algajaid **Ira Krikmann'i**
Asta Pertmann'i
 ja II j. merisk. **Robert Stuppel'i**

mäletavad sügavas leinas

Tallinna Gaidide ja Skautide malevad.

Ülesanne.

Saunamees leidis, et päevase kokkuvõtte järele käis saunas 100 inimest ja et ta oli saanud 100 senti. Kusjuures piletihindadeks oli:

Sõduritele á 0,1 snt. (10 sõdurit 1. s. eest)

Tuttavatele á 3 snt.

Võõrastele á 5 snt.

Kui palju oli saunalisi: sõdureid, tuttavaid ning võõraid?

Skautid ja Skautjuhid

tellige ja asuge
nüüd kohe

Eesti Skauti

XIV aastakäigu tellimiste vastuvõtmisele, hind endiselt skautele ja gaididele á 50 senti, vanematele skautisõpradele Kr. 1,50.

J. & A. Paalmann'i trükk. Tallinnas, V. Karja tän. 12. 1934 a.

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOOL